

Иерусалимскыѣ господжи показвахъ похотливо и бавно по-
стѣпаніе. Само Царицата Валкыда, въ срѣдѣ тѣзи причудливѣ
грѣмаджь отъ людіе, само тѣя имаше тѣнky и спретны черты,
пѣлны съ очарованіе и правилность.

Хубавото лице и изразителната ѣ физиогномія привличахъ
всяко око. Но друго едно нѣщо отъ чуднѣ и необыкновеннѣ
приликѣ, (за това ный подирь малко ще кажемъ,) правеше е-
ще новече достойно за вниманіе и интересуваніе това лице.

Подѣтъ не бѣше постланъ съ кылимъ, а гредѣтъ на та-
вава, добръ снадены, давахъ по прѣмѣнно цвѣтъ ту пепе-
лявъ, ту червенъ.

Въ кѣтътъ поставеныйтъ одръ бѣше отъ дѣбъ добръ из-
дѣланъ, както и столоветъ и сѣда высока и скѣпа ракли-
на (бурад).

Живыѣтъ огнь на огнището и мѣделивото свѣтеніе на
двѣтъ свѣщи на еднѣ ламбѣ освѣтивохъ обилно тѣзи го-
тически мебели, на коитѣ ся виждахъ и най-малкытъ по-
дребицы.

Знаемъ вече какъ Яковъ исправенъ до одрътъ издигаше съ
припазваніе главкѣ на господаря си. Този слуга бѣше мо-
мѣкъ на двадесетъ години съ характеръ постоятъ и дързнѣ-
витъ. Изъ мѣжду кѣтътъ съ коитѣ бѣхъ ся омацали дрѣхы-
тъ му, личахъ шароветъ на тербоветъ отъ червенозлатный
тербъ на господаря му.

Най послѣ Яка, коитѣ стоеше права двѣ крачки далечъ
отъ Якова, заннчаше съ стресваніе и съсраданіе ранжѣ на
рицаря. А сътѣмко за неѣжъ бѣ дѣто поменѣхмы по напѣрдъ
за необыкновеннѣтъ приликѣ. Дѣла зѣни на и жѣтѣхъ на мѣсто
Наистинѣ главата на момѣтъ по причудливѣ приликѣ бѣ-
ше точно възрожденіе на лицето на Царицѣтъ Валкыда. Ко-
сытъ ѣ бѣхъ сѣщо тѣй русы, буйны и отъ самосебе ся кѣд-
ривы, очитъ ѣ сивы и бадемлин като на азіаткытъ и омы-
чени съ евеины мигли.